

Prezentarea satului natal in opera lui Ion Creanga

"Amintiri din copilarie" este primul roman al copilariei taranesti rominesti, dar si o monografie a satului moldovenean cu traditiile si obiceiurile sale de la jumatatea secolului al XIX-lea.

Astfel romanul are o dubla valoare: biografica si documentara.

Este prezentat un univers uman necunoscut pina atunci in literatura romana.

Nu intimplator, fiecare parte a amintirilor incepe cu descrierea satului natal sau a familiei.

Autorul construiește un spatiu ideal, fata de care isi exprima fidelitatea si dragostea.

-Astfel chiar la inceputul romanului este prezentat satul natal: "sat mare si vesel cu vechi razezi", "intemeiat in toata puterea cuvintului". Satenii sint prezentati in timpul muncii si a jocului, fiind harnici si veseli. Satul are: biserica, scoala, preot si dascal care fac cinste locului.

-Creanga prezinta cu nostalgie casa parinteasca in care este intelegere, veselie si bunastare, acolo unde a petrecut ani fericiti intre: parinti, frati si surori: "casa parinteasca din Humulesti cu stilpul hornului... prichiciul vetrei...cuptorul pe care ma ascundeam cind ma jucam cu baiatii...doamne frumos era pe atunci ".

-Creanga prezinta Humulesti ca un sat etern, al carui oameni intruchipeaza vieti legate de munca si viata familiei. Humulesti nu este un sat oarecare launtric, izolat ca alte sate, este prezentat in relatiile cu asezarile invecinate. Dimpotriva, satul este asezat la incrucisarea marilor drumuri, care duc spre manastiri: Agapia, Varatic, Secu, Cetatea de scaun a Moldovei si spre Tirgu Neamt.

Autorul insista asupra geografiei economice si spirituale a tinutului. Astfel oamenii sint definiti prin ocupatie si psihologia lor. Vinatorii Neamtului sint "saminte de viteji" pentru ca s-au luptat cu armatele lui Sobieski, cei din Bleda sunt generosi. Locuitorii se ocupa cu: stuparitul, olaritul, prelucrarea linii, cresterea animalelor. Astfel aceste tinuturi sint prezentate prin elemente de permanenta din istoria Moldovei, sint prezentate manastiri, domnitori si mitropolisti.

-Cu nostalgie Creanga descrie tinuturile Ozanei cu apele curgatoare si limpezi in care se oglindesc vechile ziduri ale Cetatii Neamtului. Satul este vazut prin ceea ce impresioneaza sufletul sau de flacau (hore, petreceri...)

Desi in Amintiri scriitorul priveste retrospectiv, cu ochii copilului de odinioara, lipsit de griji, preocupat de jocurile sale si nu de neajunsurile oamenilor, sint zugravite in aceasta opera si destule aspecte amare de viata rurala.

I. Creanga ii admira pe harnicii tarani humulesteni, gospodari vestiti, care "nu-s traiti ca in birlagul

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

ursului, ci au fericirea de a vedea lumea de toata mina", fiind ei asezati pe drumuri umblate. Ei erau inasa "razasi fara paminturi", nevoiti sa-si cistige existenta mai mult din confectionarea si vinzarea sumanelor.

Saracia in care se zbateau multi tarani este evidenta in prezentarea gospodariei Irinucai "toata averea Irinucai erau cocioaba, doi boi, un tap si doua capre slabe si riioase".

La tara existau putine scoli si cele care functionau erau create de particulari, care adesea urmareau numai beneficii personale, cum era cazul catihetului Conta de la Falticeni. Scolile nu aveau localuri proprii ca in cazul scolii din Humulesti. Copii trebuiau sa plateasca taxe mari si din aceasta cauza multi ramineau pe dinafara. Statul nu era preocupat nici de pregatirea cadrelor didactice. invatatorii erau improvizati din dascalii bisericilor, din preoti sau calugari "care si ei se mirau cum au ajuns profesori". Acestia nu le explicau niciodata nimic, ii invatau mai ales rugaciuni si cintece religioase. Nu existau manuale, invatau pe carti bisericesti (ceasloave) si cind exista cite un manual scolar, acela era asa delimitat (gramatica lui Trasnea) sau de gresit, ca mai rau incurca pe copii. Elevii neavind o buna indrumare didactica erau obligati sa memoreze fara a intelege ceva. in scoli se folosea bataia (Sfintul Niculai si Calul Balan).

Calugarii si preotii sunt aspru criticati, ei formau o categorie de privilegiati. Pe preotii nostri din sat nu-i incapa cureaua de pintecari ce sint, caci "popa are mina de luat, nu de dat; el maninca si de pe viu si de pe mort". Clericii transformasera biserica intr-o taraba, un mijloc de imbogatire sigura si rapida.

Este apoi criticata recrutarea in armata (prinderea cu arcanul a lui badita Vasile); si lipsa de grija a statului fata de sanatatea publica, lipsa oricarei asistente medicale la Humulesti "medic" era mos Vasile Āzandura, iar descintecetele tineau locul tratamentelor.